

Selvregjering, eller om den ikke vil det? Hvis jeg maatte besvare dette Spørgsmaal saaledes: Ja, den paatænkte Grundlov vil fremsthynde en virkelig Selvregjering, saa vilde jeg, uden Hensyn til, hvorledes Sagen foreligger, og uden Hensyn forresten til det Indhold, den har, have stemt for den. Dette troer jeg imidlertid ikke, den gjør. Naar jeg seer hen til den constitutionelle Forfatning, saaledes som den er der, hvor den er født og baaren, nemlig i England, seer jeg, at det væsentlig er den Omstændighed, at den hele Folkerepresentation er samlet i Underhuset, som gjør, at man har kunnet faae en virkelig Selvregjering i England. Dengang man her indførte den saakaldte constitutionelle Forfatning i 1849, gif det her som saa mange andre Steder, man kan fast sige allevegne, at man troede, at Folkerepresentationen i England var deelt; men det er den slet ikke, den hele Repræsentation af Folket er i Underhuset. Der er heller ingen Engländer, som har taget Deel i den engelske Politik, som tvivler eller har tvivlet derom; og allerede i forrige Aarhundrede findes dette udtalt med klar Bevidsthed hos de bedste Stribenter, som have skrevet om den engelske Forfatning, at Underhuset alene repræsenterer Folket. Lord Chatam og den ældre Pitt have udtrykt den samme Tanke med stor Kraft i Parlamentet ved at sige: der voxer ikke et Græsstraa i England, som ikke er repræsenteret i Underhuset. Hvad derimod Overhuset og den engelske Krone angaaer, da ere de vel Dele af Parlamentet; men ingen af dem repræsenterer Folket. Repræsentere de Noget som Medlemmer af Parlamentet, da er det den engelske Stats og det engelske Samfunds store Grundsetninger, og hvad Overhuset angaaer, da træder det til dagligt Brug væsentligt op som et modererende Senat. Som Følge af den Stilling, Underhuset har i England, og som Følge af, at det er den eneste Folkerepresentation, har det ogsaa den hele Skattebevillingsret. Vel kan Overhuset forkaste, hvad vi her kalde Finantslov, ligesom det ogsaa kan

foreslaae, vedtage, forkaste og forandre andre Love; men med Hensyn til Finantsloven kan det kun forkaste eller vedtage den usforandret. Dette sidste er, saa at sige, en Ret, der aldrig kan bruges, idetmindste ikke i den daglige parlamentariske Gjærning; det følger af sig selv. Men den dybere Grund til, at Underhuset alene repræsenterer Folket, er naturligvis den, at det hele politiske Folk betragtes som eet og ubeleligt. Følgen af, at det politiske Folk i England er eet og ubeelt, og at dets Repræsentation — Underhuset — er een og ubeelt, er, at den offentlige Mening i England, hvortil alle Classer i Samfundet, haabe høie og lave, give det Bidrag, der giver den Indhold og Retning, egentlig er den Magt, som giver den engelske Regjering i dens store og betegnende Træl sin Retning til enhver Tid; det er derved, at England har faaet virkelig politisk Frihed. Dersom man kunde tænke sig, at Overhuset fra Begyndelsen af dette eller forrige Aarhundrede havde haft en virkelig Medbevillingsret af Skatter og Udgifter, og man tænkte sig, at dette havde holdt sig indtil den Dag idag, saa vilde man ganske vist have faaet en ganske anden indre Historie i England, end man nu har. Det er Betydningen af hele denne indre Sammenhæng mellem Vælgernes Eenhed, Folkerepresentationens Eenhed og Overensstemmelsen i og med den offentlige Mening trods al Meningsforskjel i det Enkelte, samt Overhusets Stilling og Betydning i den engelske Forfatning, som man ikke, da man vilde overføre den constitutionelle Forfatning paa Fastlandet og ogsaa her, har haft tydeligt for Øie, og derfor have Virkningerne af de nye Forfatninger ofte været andre, end man ventede. Men nu havde man dog i 1849 hertilands det besynderlige Held eller, om man vil, det gode Instinct, at skjøndt man deelte Folkerepresentationen og tillagde Landstinget omirent den samme Indflydelse paa Finantsloven, som Folkethinget har, kun med den Undtagelse, at Finantsloven først skal forhandles i Folkethinget, bibeholdt